

Armo ja rauha

1. Piet. 1:1-2

1. Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontoksessa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa

2. ja jotka Isä Jumala ennaltatietämisen mukaisesti on Hengellään pyhittänyt Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellään vihmottaviksi. Armo ja rauha lisääntyköön teille.

Valituille muukalaisille

Mitä Jumalan valitseminen merkitsee? Miksi uskovat kokevat usein muukalaisuutta tässä maailmassa? Miten Jumala pyhittää pelastamansa? Mitä pyhä elämäntapa sisältää? Miten uskovan elämä riippuu koko Pyhän Kolminaisuuden työstä? Miten kaikki tuo voi toteutua uskovan elämässä? Näihin kysymyksiin Pietari antaa valoa ensimmäisen kirjeensä kahdessa ensimmäisessä jakeessa.

Kirjeen kirjoittaja

Pietarin henkilönimi oli Simon, Simeon. Veljensä Andreaan kanssa hän oli kotoisin Beetsaidasta Gennesaretin järven pohjoispuolelta. Andreas oli Johannes Kastajan ”oppilas”. Tultuaan tuntemaan Jeesuksen Messiaana hän vei veljensä Simoninkin hänen luokseen. Jeesus antoi silloin tälle lisänimen Keefas eli Pietari (Joh. 1:40-44) ja vahvisti sen hänelle myöhemmin Filippuksen Kesarean luona (Matt.16:18,19.). Helluntaina Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeen Pietari piti kokoontuneelle kansalle ensimmäisen kristillisen saarnan, jonka tuloksena, Pyhän Hengen vaikutuksesta, noin 3000 tuli herätykseen (Ap.t.2:1-41).

Kirjoitus ajankohta

Jakeessa 1 mainitut Vähän Aasian maakuntien ”valitut muukalaiset”, joille Pietari osoitti tämän kirjeensä, olivat maailman taholta parjausta, solvausta ja pilkkaa kärsiviä kristittyjä. Valtion taholta ei silloin ollut vainoa. Apostoli puhuu (2:13-14.) näet esivallasta myönteisesti: *”Olkaa alamaisia kaikelle inhimilliselle järjestykselle Herran tähden, niin hyvin hallitsijalle [silloin keisari Nero, 54-68 jKr.], joka on ylin, kuin käs-kynhaltijoille, jotka hän on lähettänyt rankaisemaan paha tekeviä ja antamaan tunnustusta hyvää tekeville.”* Näitä sanoja ei olisi voitu kirjoittaa keisari Neron toimeenpaneman vainon aikana vuosien 65-68, ainakaan tässä muodossa. Perimätiedon mukaan Pietari kärsi Neron vainossa Roomassa marttyyrikuoleman, omasta pyynnöstään pää alaspäin ristiinnaulittuna. Se tapahtui v. 67. Tämän kirjeensä hän laati (kirjurina Silvanus eli Silas, 5:12) todennäköisesti v. 63/64 ennen mainittua vainoa. Markus oli silloin hänen luonaan (5:13).

Lähetyspaikka

Oliko Babylon, tämän kirjeen lähetyspaikka, Eufratvirran Baabelin seutu, jossa asui paljon juutalaisia, vai Rooma, josta Pietari käytti sitä peitenimenä, on kiistelty kysymys. On huomattava, että Ilmestyskirjassa luvuissa 17-18 puhuttu ”suuri Babylon”, seitsemän vuoren kaupunki, oli lopunajan Rooman peitenimi (Ilm.17:6,9). Mesopotamian puolesta puhuu se seikka, että kirjeen alkujakeessa Vähän Aasian maakunnat luetellaan siinä järjestyksessä kuin Baabelista lähtenyt kirjeen viejä luonnostaan olisi käynyt niissä.

Kirjeen tyyli ja aitous

Tämän kirjeen sanastossa ja kirjallisessa tyyliässä on yhtäläisyyksiä Apostolien teoisissa olevien Pietarin saarnojen kanssa. Toisaalta siinä on yhtäläisyyksiä myös Paavalin kirjeiden kanssa. Tämä johtunee osaksi siitä, että sen laatimisessa oli kirjuriina Paavalin monivuotinen työtoveri Silvanus eli Silas. Osaksi se voi johtua siitä, että Pietari oli tutkinut Paavalin kirjeitä (2. Piet.3:15,16.) ja saanut niistä vaikutteita sekä ajatusten että kirjoitustyylin puolesta. Jotkin yhtäläisyydet johtunevat varhaiskirkon julistajien kielenkäytön yleisestä samanlaisuudesta.

Kristillisen kirkon piirissä pidettiin tätä kirjettä alusta pitäen aitona apostoli Pietarin kirjeenä ja kanonisena, jumalallisen arvoisan ja ohjeellisuuden omaavana. Sen tarkoitus oli rohkaista ja vahvistaa Vähän Aasian kristittyjä kestävyteen uskossa ja kristillisessä vaelluksessa sen ajan maailman keskellä. Sen sanoma on yhtä tarpeellinen meillekin.

Valitut

Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontoksessa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa (1)

Uusi testamentti käyttää uskovista useita eri ilmaisuja kuten pyhät, Jumalalle rakkaat, tien kulkijat ja kristityt. Usein toistuu myös ilmaisu valitut, eikä alkuseurakunnan uskovilla ollut pienintäkään epäilyä siitä, etteivätkö he olisi Jumalan valitsemia. He eivät kuitenkaan panneet pelastusvarmuuttaan riippumaan siitä, kokivatko he olevansa valittuja vai ei, vaan siihen, miten tuo valinta tuli käytännössä heidän omakseen. He tiesivät olevansa valittuja, koska evankeliumi Jeesuksen ristin sovituskouluun ja ylösnousemuksesta oli tullut heidän luokseen sekä sanana, voimana ja varmuudella Pyhän Hengen vaikuttaessa. Sillä hetkellä, kun he ottivat vastaan Jumalan sanan, he saivat kokea Pyhän Hengen antamaa iloa ja evankeliumi muutti heidän elämänsä. Mitään siitä ei olisi voinut tapahtua, ellei Jumala olisi heitä jo iankaikkisuudessa, suuressa rakkaudessaan valinnut Jeesuksessa Kristuksessa pelastukseen.

Jos siis sinä olet vielä epä tietoinen siitä, oletko Jumalan valitsema, niin ota vastaan Jumalan pelastava sana: ”Jeesus kärsi ja kuoli Golgatan ristillä juuri sinun sijastasi kantaen kaikki sinun syntiesi rangaistuksen, jotta juuri sinä saisit kaikki syntiesi anteeksi. Jeesus nousi myös ruumiillisesti kuolleista antaakseen sinulle Jumalalle kelpaavan täydellisen vanhurskauden lahjaksi. Hän teki kaiken tämän juuri sinua varten, jotta sinusta tulisi Jumalan lapsi.” Avaa sydämesi ja tunnusta kaikki se synti ja paha ja kaikki laiminlyöntisi. Kerro ne ihan oikeilla nimillä Jeesukselle. Pyydä, että Hän antaisi kaiken anteeksi ja tulisi sinun elämäsi Herraksi. Kun näin parannuksessa käännyt Jeesuksen puoleen, Herra antaa oman työnsä tähden syntiesi anteeksi ja lahjoittaa sinulle Pyhän Hengen, oman ikuisen elämänsä.

Pelastuksesta osaksi pääseminen ja siis valittujen joukkoon pääseminen tapahtuu uskomalla totuus, mutta sitä edeltää aina Herran kutsu. Se tapahtuu yhtä yksinkertaisella tavalla kuin mihin tahansa juhliin: ”Tulkaa, sillä kaikki on valmista!” Evankeliumin sana Jeesuksen teoista on kutsu. Hän valmisti kaiken aivan alusta loppuun asti, jotta sinä pelastuisit. Kun uskot eli turvaudut tähän evankeliumin totuuteen, sinä pelastus, saat Pyhän Hengen ja uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Se on

kokonaan armoa, se ei riipu vähääkään siitä, millainen sinä olet, oletko rötössyntyinen vai siivosyntyinen.

Sinä et voi itse millään tavalla myötävaikuttaa pelastukseen, sillä se on täysin valmis, kokonaan Jumalan teko Kristuksessa. Sikäli kuin yrität jollain lailla pistää oman lusikkasi soppaan, tosiasiassa vain työnnyt pois vapaan lahjan, jonka Herra on sinua varten valmistanut. Kutsuun vastaaminen ei liioin edellytä sinulta, mitään lupauksia siitä, että tulevaisuudessa elät parempaa elämää. Et siihen kuitenkaan itse pysty. Vain Jeesus Kristus kykenee sinut pyhittämään ja antamaan sinulle uuden elämän voiman Pyhässä Hengessä.

Ennaltatiedetyt pyhyteen

Isä Jumala ennaltatietämisensä mukaisesti on Hengellään pyhittänyt Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellään vihmottaviksi. (2)

Valinta pelastukseen perustuu yksipuoliseen Jumalan rakkauteen. Jo ennen maailman luomista Jumalalla oli suunnitelmaa ei vain maailman luomisesta ja ihmiskunnasta, vaan myös yksityiskohtainen pelastussuunnitelma syntiin langenneille ihmisille. Kun Jumala loi sinut, Hän tahtoi juuri sinut. Jumala näki ja tiesi myös sen, että sinä olet syntiin langenneen ihmiskunnan jäsen, joka ansaitsee syntiensä tähden oikeudenmukaisena tuomiona ikuisen kadotuksen. Jumalanhan ei olisi ollut mitään pakkoa luoda ihmiskuntaa, jonka Hän tiesi kääntävän selkänsä Hänelle. Mutta suuressa rakkaudessaan Hän päätti syntiinlankeemuksesta huolimatta luoda sinut ja päätti valmistaa pelastuksen oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta. Jumala nimittäin tahtoo saada pelastamansa yhteyteensä, jotta ilmenisi, miten suunnaton on Hänen kirkkautensa, Hänen hyvyytensä ja laupeutensa.

Jumala ei pelasta ihmistä yhteyteensä jättääkseen hänet edelleen synnin valtaan. Hän valitsi ja määräsi ennalta meidät olemaan pyhiä ja nuhteettomia Kristuksessa. Uskossa evankeliumin sanan vastaanottanut saa Kristuksen täydellisen lahjavanhurskauden ja pyhyiden puvukseen, hänet kätketään Kristuksen täydellisyyden sisään, mutta sen lisäksi hän saa sydämeensä Pyhän Hengen, joka lähtee muuttamaan, uudistamaan ja pyhittämään meitä sisältäkin päin Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Olemme jo nyt Jumalan lapsia, mutta sisäinen muutos tulee täydelliseksi vasta Jeesuksen tullessa takaisin, kun pääsemme osalliseksi ruumiin ylösnousemuksesta.

Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. (1. Joh. 3:2-3)

Erilaisia tulkintoja

Nyt on huomattava, että Raamattuun uskovien aitojen kristittyjen välillä on erilaista ymmärrystä siitä, mitä ilmaisu ”*valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia.*” (Ef. 1:4) Kaikki ovat yksimielisiä siitä, että mitään pelastusta eikä mitään valintaa voi olla, ilman sitä, että Jeesus Kristus sovitti synnit. Ketään ei siis pelasteta eikä valita ohi Jeesuksen Kristuksen. Ei ole siis niin, että uskovat valitaan ensin pelastukseen ja sitten heidät liitetään Kristukseen, vaan niin, että hänet voidaan valita

vain Kristuksessa, Hänen sisässään, Hänen pelastustyöhönsä liitettynä. Siis Kristus on ensin ja sitten valinta Hänessä.

1. Mutta sitten tuon vallinnan ymmärryksessä tuleekin erilaisia käsityksiä. Toiset ymmärtävät niin, että Jumala valitsi Kristuksen ainoaksi pelastustieksi ja kun Hän sovitte koko maailman synnit, niin kaikki ihmiset on valittu myös pelastukseen Jeesuksessa. Mutta vain ne, jotka uskossa ottavat vastaan tämän Jumalan Kristuksessa suorittaman lunastuksen, todellisuudessa pelastuvat. Heille valinta tulee siis todellisuudeksi, kun he uskovat evankeliumin. Tämän uskon vaikuttaa Jumala evankeliumin sanan kuulemisen kautta.

2. Toiset taas ymmärtävät asian niin, että alun perin Jumala valitsi vain tietyt ihmiset pelastukseen ja näin ollen Jeesuksen kärsiminen ja kuolema koskee vain heitä. Siksi myös vain he ottavat vastaan evankeliumin kutsun ja uskovat sen pelastukseen. Tästä sitten tehdään usein joskaan ei aina looginen johtopäätös, että muut kuin uskovat on valittu kadotukseen tosin sillä korostuksella, että he saavat näin vain oikeudenmukaisen rangaistuksen pahoista teoistaan. Itse en löydä Raamatus-ta opetusta valinnasta kadotukseen. Ihminen joutuu kadotukseen kokonaan omasta syystään, syntiensä tähden, joista hän ei tee parannusta ja kääntynyt Jumalan puoleen.

3. Sitten on niitä, jotka korostavat ihmisen vastuuta ja valinnan vapautta, kun Jumala kutsuu heitä evankeliumin sanalla pelastukseen. Vain silloin, kun Jumalan Henki sanan saarnan kautta kutsuu, ihmiselle annetaan ikään kuin lyhyeksi hetkeksi valinnan vapaus. Sitä ei synteihinsä kuolleella ihmisellä voi muulloin olla, sillä hän on synnin orja. Kun hän sitten avaa uskossa sydämensä evankeliumille, hänet valitaan pelastukseen. Koska Jumala jo iankaikkisuudessa tietää etukäteen, miten ihmiset vastaavat Hänen pelastuskutsuunsa, hänet valitaan Kristuksessa jo ennen maailman luomista pelastukseen.

Kaikissa näissä ymmärryksissä lopputulos on sama, että vain ne ihmiset pelastuvat, jotka uskovat evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta. Lisäksi yhteistä näissä ymmärryksissä on se, että Jumala itse vaikuttaa uskon. Pelastus on kokonaan Jumalan työ.

Tulkinnat ja pelastusvarmuus

Pelastusvarmuus kysymyksessä ensimmäinen ymmärrys korostaa sitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla tapahtui kaikkien ihmisten puolesta, joten minäkin suuri syntinen uskallan turvautua Herran armoon. Näin ollen pelastusvarmuus liitetään voimakkaasti uskon kautta tapahtuvaan jumalattoman vanhurskauttamiseen.

Toisessa ymmärryksessä pelastusvarmuus liitetään vahvasti valintaan, jolloin varmuutta siitä, että on valittu, perustellaan sillä muutoksella, jonka Pyhä Henki on saanut pelastetussa aikaan. Vaarana on silloin se, että pyhitys tulee tärkeämmäksi kuin vanhurskauttaminen.

Kolmannessa pelastusvarmuus perustuu Jeesuksen täytettyyn työhön, mutta sen vaarana on pitää tahdon ratkaisua ottaa vastaan evankeliumi jollain tavalla omana tekona ja omana valintana, vaikka tahdon ja tekemisen vaikuttaakin Pyhä Henki. Näin hän saattaa tuijottaa omaan valintaansa eikä Jumalan tekemään valintaan.

Pelastus ja Pyhä Kolminaisuus

Lause *Isä Jumala ennaltatietämisenä mukaisesti on Hengellään pyhittänyt Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellään vihmottaviksi.* (2) osoittaa selvästi, että uskovan ihmisen pelastus on kokonaan Jumalan työtä, johon osallistuvat kaikki kolme Pyhän Kolminaisuuden persoonaa Isä, Poika Jeesus Kristus ja Pyhä Henki. Perinteisesti Jumalan kolmen persoonan työ on jaettu niin, että Isä Jumala tekee iankaikkisuudessa pelastuspäätöksen ja luo ihmisen, vaikka tietää hänen lankeavan syntiin, ja varjelee häntä, Poika Jeesus kärsimisellään, kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan lunastaa syntiin langenneen ihmisen ja Pyhä Henki kutsuu Sanan kautta, synnyttää ihmisen uudesti antaen iankaikkisen elämän ja pyhittää ihmisen lopulliseen ruumiin ylösnousemukseen asti. Mutta missään näissä pelastuksen osaluueissa Jumalan persoonat eivät toimi erillään vaan kaiken aikaa koko Pyhä Kolminaisuus huolehtii siitä, että ihminen ja seurakunta pelastuu ja Kristus saa kirkastetun seurakunnan vaimokseen Jumalan armon kunniaksi ja ylistykseksi. Yksityisen uskovan pelastusvarmuus perustuu siihen, että Jumala itse alusta loppuun asti tekee pelastavan työnsä muuttumattoman ja varman lupauksensa mukaan.

Valinta tehtävään

Jumala ei valitse ihmisiä Kristuksessa vain pelastukseen, vaan myös tiettyihin tehtäviin. Valinta tehtäviin ei rajoitu vain yksityisiin uskoviin vaan myös perheisiin, sukuihin ja kansoihin, niin kuin esimerkiksi Israelin kohdalla. Jumala käyttää kyllä niitäkin, jotka joutuvat kadotukseen, niin kuin Paavali kirjoittaa Rooman uskoville:

Entäpä jos Jumala onkin, tahtoessaan näyttää vihansa ja tehdä voimansa tunnetuksi, osoittanut suuressa pitkämielisyydessään kärsivällisyyttä vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon. Entäpä jos hän on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on ennalta valmistanut kirkkautteen. (Room. 9:22-23) Syntiensä ja epäuskonsa tähden hukkuvienkin tehtävä on toimia Herran omien kirkastamiseen.

Jumala voi tarkoituksella paaduttaa ihmisen voidakseen käyttää häntä. Niin Hän teki Egyptin faaraolle ja myöhemmin omalle kansalleen Israelille. Puhuessaan Israelista Paavali kirjoitti: *Hän (Jumala) siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo.* (Room. 9:18) Kun Jumala paadutti Israelin, se tapahtui, jotta pakanat voisivat pelastua. Se ei merkinnyt kuitenkaan lopullista paatumista Israelin kohdalla, sillä Paavali jatkaa myöhemmin:

Katso siis Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan ja hänen hyvyyttään sinua kohtaan, jos pysyt hänen hyvyydessään. Muuten sinutkin hakataan pois. Myös nuo toiset oksastetaan, elleivät he jää epäuskoonsa, sillä Jumala pystyy oksastamaan heidät uudelleen. (Room. 11:22-23)

Jumala kykenee herättämään nekin, jotka vielä nyt ovat paatumuksen vallassa, niin jopa Herran itsensä paaduttamina. Siksi Paavali jatkaa:

"Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, tahdon teidän tietävän tämän salaisuuden: paatumus on kohdannut osaa Israelista, ja se kestää, kunnes täysi määrä pakanoita on tullut sisälle. Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: "Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista. Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä." (Room. 11:25-27)

Jumalan seurakunnalle on annettu tehtäväksi ennen kaikkea viedä pelastuksen evankeliumi kaikkeen maailmaan. Sen viestittäminen on suurin mahdollinen rakkauden osoitus toista ihmistä kohtaan, sillä evankeliumin sanan kautta ihminen voi pelastua ikuisesta kadotuksesta kirkkauden valtakuntaan. Jokainen uskova on valittu siksi ei vain pelastukseen vaan myös Jeesuksen todistajaksi ja hyvän sanoman välittäjäksi.

Muukalaiset

...valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan... (1)

Uskovaa kuvataan usein kahden maan kansalaisena. Hän on kyllä aito suomalainen, mutta pohjimmiltaan hän kuuluu toiseen todellisempaan ja pysyvämpään valtakuntaan. Hän on taivasten valtakunnan, Kristuksen kuningaskunnan jäsen. Hän ei ole itsensä oma, vaan Jumala on valinnut hänet Pyhän Hengen pyhittävän työn vaihtoksesta kuuliaisuuteen kuninkaalleen Jeesukselle Kristukselle. Siksi täyttäessään tehtävänsä viljellä ja varjella Jumalan luomakuntaa ja täyttäessään lähetyskäskyn määräystä todistamalla ja julistamalla evankeliumia hän on aina jotain toisenlaista kuin muut ihmiset. Hänessä asuu uuden elämän siemen ja hänen kaipauksensa kohdistuu lopulliseen ja iankaikkiseen. Hän saattaa hyvin omasta syntisyydestään käsin ymmärtää tämän maailman ihmisiä, mutta he eivät kykene ymmärtämään hänen iloaan ja rauhaansa ja toivoaan Herrassa. Siksi häntä ymmärretään väärin ja hänen elämäntapansa koetaan usein kiusallisena, jopa toiset tuomitsevana.

Ajoittain hän kokee maailman keskellä myös yksinäisyyttä, sillä hän kuuluu useimmiten pieneen hajallaan asuvien vähemmistöön, johon valtaväestö saattaa kohdistaa syrjintää ja ajoittain jopa vainoa. Hän tietää kulkevasa aivan toisenlaista päämäärää kohti kuin muut. Vähemmistöön kuuluminen tuntuu ajoittain raskaalta ja siksi tarvitsee muiden uskovien yhteyttä, jossa vallitsee keskinäinen rohkaisun ilmapiiri. Hän etsii myös toistuvasti uutta voimaa evankeliumin sanasta.

Hänen tuntojaan kuvaa Heprealaiskirje näin:

Kaukaa he olivat sen (Jumalan lupaaman) nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Ne, jotka näin puhuvat, ilmaisevat etsivänsä isänmaata. Jos he olisivat muistelleet sitä maata, josta he olivat lähteneet, niin olisihan heillä ollut mahdollisuus palata takaisin. Nyt he kuitenkin pyrkivät parempaan maahan, nimittäin taivaalliseen. Sen tähden Jumala ei häpeä heitä vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalakseen, sillä hän on valmistanut heille kaupungin. (Hepr. 11:13-16)

Pietari kirjoitti kirjeensä juuri muukalaisuutta kokeville, sillä hän tiesi, että Herran omat tarvitsevat rohkaisua vaelluksessaan.

Pyhitys

Isä Jumala ennaltatietämisensä mukaisesti on Hengellään pyhittänyt Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellään vihmottaviksi. (2)

Pyhitys tarkoittaa Jumalalle erotettua ja Jumalan pyhään olemukseen sovitettua vaellusta Hänen edessään, Häntä varten ja Hänen kunniakseen. Pyhityksen vaikuttaa Jumala itse Pyhän Henkensä kautta. Hän vaikuttaa Jeesuksessa pelastuksesta osaksi päässeiden elämässä tahtoa ja Jumalan tahdon mukaista tekemistä. Pyhitys

merkitsee sitä, että arkielämässä kysymme, mitä Herra Jeesus tahtoo ja kuuliaisena Hänen sanalleen tottelemme Häntä. Meissä asuva syntinen liha pyrkii kuitenkin jatkuvasti panemaan vastaan ja langettamaan meitä syntiin. Siksi pyhityksen olennainen osa on se, että päivittäisessä parannuksessa tunnustamme syntimme, laiminlyöntimme ja rikkomuksemme sekä otamme toistuvasti vastaan Jeesuksen veressä tapahtuvan syntien anteeksiantamuksen ja sydämen puhdistuksen.

Pyhitys on osa pelastusprosessia, joka alkaa Jumalan kutsusta lain ja evankeliumin sanan kautta. Pyhä Henki taivuttaa ihmisen parannukseen, tunnustamaan syntisenä tuomionalaisen tilansa ja pyytämään armoa Jeesuksen Golgatan sovitustyön perusteella. Pyhä Henki antaa uskon Jumalan sanan kautta, ihminen luetaan Kristuksen tähden vanhurskaaksi, hän syntyy uudesti ja pääsee Jumalan lapseksi. Siitä alkaa uskossa kasvaminen ja vaellus Jumalan edessä eli pyhitys, joka päättyy ruumiinylösnousemukseen. Uudesti syntynyt on jo pelastunut, mutta vasta pyhityksen päättyessä hänen olemuksensa muuttuu siksi, mikä vanhurskautuksessa hänelle luettiin.

Mikään pelastusprosessissa ei ole ihmisen työtä, kaikki on Jumalan vaikuttamaa alusta loppuun. Näin myös pyhitys ei ole ihmisen omaa yritystä elää Jumalan tahdon mukaan vaan Pyhän Hengen vaikuttamaa Jumalan tahdon noudattamista. Koska Pyhä Henki vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, ihminen todellakin tahtoo ja tekee. Se on Jumalan rakkauden synnyttämää halua ja uskollista toimimista. Siihen sisältyy vaivannäköä, taisteluja ja kärsimystä, mutta ei milloinkaan omassa voimassa.

Pyhitys ei siis ole omavoimaista yritystä noudattaa Jumalan lakia, raskasta ja toivottomaa ponnistelua vaatimusten paineessa. Se on vapautta saada palvella Jumalaa ja osoittaa rakkautta lähimmäisiä kohtaan. Pyhitystä vastustaa syntinen luontomme, mutta Jumala tekee sen siitä huolimatta mahdolliseksi.

Pyhitykseen kuuluu yhä syvenevä totuuden näkeminen itsestä, synnin tunto, mutta samalla avartuva näky Jumalan armon suuruudesta ja riittävydestä. Pyhitykseen kuuluu jatkuva puhdistautuminen synnistä, mutta samalla se on Pyhän Hengen muuttavaa työtä kohti Kristuksen kaltaisuutta. Pyhityksen välineenä toimii Jumalan evankeliumin sana, jonka kautta saamme kuin kuvastimesta katsella Kristuksen kasvoja. Häntä katsellessa Pyhä Henki muuttaa meitä Jeesuksen kuvan kaltaisuutta kohti.

Kun Jumala kutsuu meitä pelastukseen, se on samalla myös kutsu pyhitysprosessiin. Pyhitys on Jumalan tarkoitus elämäämme. Herra julistaa: *”Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä!”* Näin ollen vaelluksemme Herran edessä on tavattoman tärkeä osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhitys ilmenee rakkautena Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan. Kun Pyhä Henki on vuodattanut Jumalan rakkauden uskoon tulleen sydämeen, niin hänessä syntyy ilman eri kehotusta halua rakastaa niin Herraa kuin lähimmäisiäkin.

Armo ja rauha

Armo ja rauha lisääntykään teille. (2)

Armoa ja rauhaa ei voi eikä saa erottaa Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta. Joskus armo määritellään ilmaisulla ”ansaitsematon rakkaus meidän osaksemme”, mutta siinä on tärkeintä se, keneltä se tulee. Armossa eläminen on Jumalan suosion ja laupeuden alla elämistä Kristuksen ristin sovitustyön tähden. Nyt Pietari korostaa, että uskova tarvitsee armoa jatkuvasti ja lisääntyvässä määrin.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Jumalan armon vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ihmiselle ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Uskovalla kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila on päätynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tuleekin Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityllä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääryys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyydetään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä. Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kävelyllä. Tulimme asemalle, kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katoksen alla. Poikani piti minua kädestä kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oiretta.

Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mikään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Kun nyt Pietari rukoilee ja siunaa kristittyjä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

Esimerkki Jumalan armon suuruudesta

Nagoyan suurkaupungissa toimivan erään kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vieraillee useissa vankiloissa ja julistaa evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan ovat kuolemaan tuomitut vangit. Normaalisti vangit joutuvat odottamaan kuolemantuomiotaan toimeenpanoa keskimäärin kolme - neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi

kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilalähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinon. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka tietenkin sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi sitten: "Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minun kuolemantuomioni pantaisiin toimeen, sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Mutta rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnautettiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska Hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin uuteen elämään. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton Jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi: "Olen saanut anteeksi!" Hän olisi halunnut lähteä juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Mutta pian hänkin keksii keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Ja niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen, kaksitoista muutakin kuolemaantuomittua oli saanut kohdata Vapahtajan ja saanut kokea pelastuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten se päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 sinä aamuna tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä: "Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili: "Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla Sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan Sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen." Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa. (1976)

Entä sinä?

Oletko sinä jo Jumalan iankaikkiseen kirkkauteen valittu Herran oma vai et? Ellet ole vielä, Herra kutsuu sinua oman sanansa kautta. Hän on valmistanut Jeesuksen Kristuksen kärsimisellä, kuolemalla ja ylösnousemuksella sinulle lahjaksi syntien anteeksiantamuksen ja uuden ylösnousemuselämän Jeesuksen omana ja Hänen palvelijanaan. Kutsu koskee jokaista. Herra odottaa että sinä annat pelastaa itsesi, lakkaat vastustamasta Hänen kutsuaan omassatunnossasi, pyydät syntejäsi anteeksi ja huudat Jeesusta avuksi rukouksessa. Jumala on luvannut, ettei hän torju luotaan ketään, joka tulee Jeesuksen luo. Hän antaa syntisi anteeksi ja antaa sinulle Pyhässä Hengessä uuden ja ikuisen elämän.

Jos olet jo Jumalan valitsema pelastettu, kiitä ja ylistä siitä Herran nimeä. Anna myös tänään Jeesuksen kalliin Golgatan ristillä vuodatetun sovintoveren puhdistaa sydämesi ja vahvistaa sinua vaeltamaan kuuliaisena Jeesukselle.